

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden jedyny zarzut, twierdząc, że nie kierując do strony skarżącej wyraźnej decyzji w sprawie jej wniosku o udzielenie dostępu w terminach do rozpatrzenia ponownych wniosków przewidzianych w art. 8 ust. 1 i art. 8 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001, strona pozwana w sposób dorozumiany odmówiła dostępu w rozumieniu art. 8 ust. 3 tego rozporządzenia. Zdaniem strony skarżącej dorozumiana decyzja w sprawie odmowy dostępu nie została uzasadniona, w związku z czym twierdzi ona, że należy stwierdzić nieważność tej decyzji z powodu naruszenia przez Komisję ciężącego na niej obowiązku uzasadnienia zgodnie z art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001, art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 296 TFUE.

- (¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).
- (²) Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do [wymiaru] sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13).

Skarga wniesiona w dniu 5 lutego 2021 r. – Mendes de Almeida / Rada Unii Europejskiej

(Sprawa T-75/21)

(2021/C 128/50)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Ana Carla Mendes de Almeida (Sobreda, Portugalia) (przedstawiciele: R. Leandro Vasconcelos i M. Marques de Carvalho, adwokaci)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (UE) 2020/1117 z dnia 27 lipca 2020 r. w sprawie powołania prokuratorów europejskich w Prokuraturze Europejskiej w zakresie, w jakim powołuje na stanowisko prokuratora europejskiego w Prokuraturze Europejskiej jako pracownika zatrudnionego na czas określony w grupie zaszeregowania AD 13 na nieodnawialną trzyletnią kadencję rozpoczynającą się w dniu 29 lipca 2020 r. José Eduarda Moreirę Alvesa d'Oliveirę Guerrę, kandydata wyznaczonego przez Portugalię;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania obydwu stron.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 3 zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasad mających zastosowanie do powoływania prokuratorów europejskich, gwarantujących niezależność Prokuratury Europejskiej. Skarżąca twierdzi, że zakwestionowanie przez rząd portugalski w piśmie wysłanym do Rady Unii Europejskiej z dnia 29 listopada 2019 r. klasyfikacji dokonanej przez komisję selekcyjną, o której mowa w art. 14 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 20017/1939, kandydatów przedstawionych przez sam rząd ze wskazaniem innego wybranego przez siebie kandydata oraz uwzględnienie tego przez Radę, zagraża konstrukcji procedury powoływania prokuratorów europejskich. Konstrukcja ta ma na celu zapewnienie niezależności Prokuratury Europejskiej i prokuratorów europejskich. Legitymacja prokuratorów europejskich pochodzi od instytucji Unii biorących udział w procesie powoływania, a w szczególności od Rady Unii Europejskiej, ale także od Parlamentu Europejskiego, a nie od rządów krajowych. Wspomniane pismo rządu portugalskiego i jego uwzględnienie przez Radę poważnie zagrażają niezależności, a tym samym wiarygodności Prokuratury Europejskiej i prokuratorów europejskich.

2. Zarzut drugi dotyczący oczywistego błędu w założeniach decyzji. Skarżąca twierdzi między innymi, że wysłane w dniu 29 listopada 2019 r. przez rząd portugalski do Rady pismo zawierało dwa poważne błędy, do których przyznał się sam rząd portugalski. Polegały one na określeniu wybranego przez rząd portugalski kandydata jako „o Procurador-Geral Adjunto José Guerra” [zastępca prokuratora generalnego José Guerra] oraz na twierdzeniu, że ów prokurator pełnił funkcje śledcze i oskarżycielskie w ważnym postępowaniu w dziedzinie przestępstw godzących w interesy finansowe Unii Europejskiej. Tymczasem, prokurator powołany w zaskarżonym akcie ani nie był zastępcą prokuratora generalnego, ani też nie uczestniczył we wspomnianym postępowaniu na etapie śledztwa. Oczywiście Rada zaprzecza znaczeniu owych dwóch błędów w podjętej decyzji, jak również nie powołała się ona na nie, poprawiając je, opierając się na pozostałych argumentach rządu portugalskiego w zaskarżonym piśmie. W rzeczywistości Rada rozpatrzyła jedynie kwestię błędów dopiero po tym, jak omawiane okoliczności ujrzały światło dzienne, uzyskując duży rozgłos zarówno w Portugalii, jak i w Europie.
3. Zarzut trzeci dotyczący nadużycia władzy. Skarżąca podnosi, że cele, jakie przyświecały przyznaniu kompetencji Radzie Unii Europejskiej w dziedzinie wyboru i powoływania prokuratorów europejskich, polegają na zapewnieniu niezależności organu, jak również na powoływaniu najbardziej wykwalifikowanych kandydatów, którzy oferować będą wszystkie gwarancje niezależności przy pełnieniu funkcji prokuratora europejskiego. Interwencja rządu portugalskiego i działanie Rady miały na celu, a przynajmniej przyniosły inne skutki niż wyżej wspomniane. Wybór i następujące po nim powołanie za pomocą zaskarżonego aktu prokuratora portugalskiego, niekoniecznie przyczynia się do powołania najbardziej wykwalifikowanych kandydatów, którzy będą oferowali wszystkie gwarancje niezależności przy wykonywaniu funkcji prokuratora europejskiego, za szkodą dla celów wynikających z ww. rozporządzeń i decyzji oraz legitymacji powoływanych prokuratorów i wiarygodności samego organu.

Skarga wniesiona w dniu 12 lutego 2021 r. – Darment / Komisja

(Sprawa T-92/21)

(2021/C 128/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Darment Oy (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciel: adwokat C. Ginter)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji w sprawie zmniejszenia przydzielonego skarżącej na rok 2021 kontyngentu na wprowadzenie do obrotu wodorofluorowęglowodorów, która została przekazana skarżącej przez system portalu Komisji F-Gas w dniu 15 grudnia 2020 r. oraz w drodze wiadomości wysłanej pocztą elektroniczną w dniu 12 stycznia 2021 r.;
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia przez Komisję art. 266 TFUE poprzez nałożenie sankcji na skarżącą, mimo że Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji stwierdzającej, że skarżąca przekroczyła w 2017 r. swój kontyngent na wprowadzenie do obrotu wodorofluorowęglowodorów i nakładającej na nią sankcję.